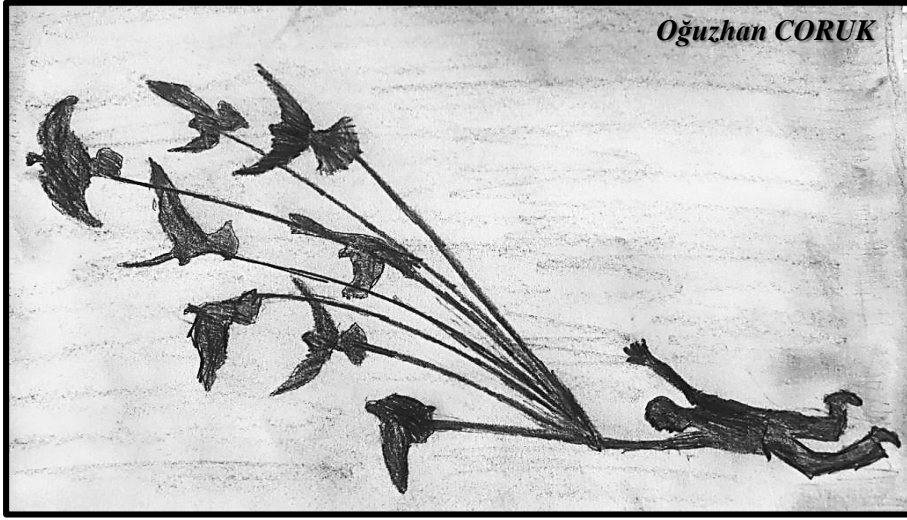

KOZALAK

Kültür – Sanat - Edebiyat

Oğuzhan CORUK

Zeynep CELT
IŞIKLI YOL

Bir hedefi olmalı insanın. Günlük hayatımızda bile sabah kalktığımızda o gün neler yapacağımızı geçiririz aklımızdan. Koca bir ömrü ,ne için yaşadığımızı neden düşünmüyoruz peki?

Muhammed EROĞLU
MUTLULUK SENSİN

Tüm insanlar mutlu olmak ister ama insandan insana mutlu olmanın yolları değişebilir. Yani mutlu olmanın yolu tek değil belki insan sayısı kadardır.

İnsanların dediklerini, düşüncelerini kendi düşüncelerimizden bile daha çok önemsersek; insanların verdikleri sözleri tutacaklarını zannederek yani sürekli beklenti içinde olursak bu bizi mutsuzluğa iter. Hatta bazılarımız mutsuzluğa odaklı gibi kendini mutsuz eden insanları çevresinde tutar. Onlardan ilgi görmek isterler, sevgi beklerler, iyiliklerinin karşılığını alacaklarını zannederler. Tüm bunlar da beklentidir ve bu gibi beklentiler bizleri genellikle hayal kırıklığına uğratar.

Hayatta mutluluğu hep kendi dışımızda aramak yerine kendimize, kendi iç dünyamıza yönelsek asıl gücün ve mutluluğun uzakta değil bize her şeyden daha yakın olduğunu görürüz. Kendi zayıf yanlarımızı bilip güçlü yönlerimizi ortaya çıkarabilir, güçlükler karşısında 'Hayır, ben güçlüyüm.' deyip onlarla mücadele edebilir, yaşamın eğlenceli ve güzel yanlarının tadını çıkarabilir, başkalarına göre değil kendi doğrularına ve isteklerine göre yaşayabiliriz.

Mutluluk ve gülümseme bulaşıcı güzel bir ruh halidir, yansımadır. Biz mutlu olmazsak çevremizi de mutlu edemeyiz. Kendi iç dünyasında mutlu olmayı öğrenmiş bir insan bir ışık gibi çevresindeki insanlara da huzur ve mutluluk verir. Tam tersi kendi içinde mutsuz olan, hayatla sürekli çekişip ters düşen, huzursuz insanlar ise çevrelerinin de mutsuz olması için sürekli eleştirir, beğenmez ve tartışıp huzursuzluk çıkarır.

Mutlu insan geleceği hayal etmeli, hayaller kurmalı, umut etmeli; hiçbir şey yüzünden umudunu yitirmemelidir. Çünkü yeryüzünde yapılmış ve daha pek çok yapılacak şeyler en başta sadece bir hayaldi. İnsan hayallerinin peşinde koştuğu, gerçekleştirmek için çabaladığı süreçte hayata tutunur ve kendisi için yaşamış, yaşamına bir anlam ve mutluluk katmış olur.

Gökyüzüne bakmak, kuş seslerini duyabilmek, baharın kokusunu içine çekebilme mutluluk. Mutluluk büyük büyük olaylar gerektirmez. Günlük sıradan ve basit gibi gördüğümüz her şey ama her şey bizi mutlu edebilir. Yeter ki biz mutlu olmak isteyelim. Mutluluk uzakta değil, kendi içimizdedir.

İnsan; bir düşünceye, hedefe bağlanmadan yaşamını anlamlı kılamaz. Montaigne'nin de işaret ettiği gibi 'Hedefi olmayan gemiye hiçbir rüzgâr yardım edemez.' Koyduğumuz hedefler, belirlediğimiz amaçlar doğru yönden esen bir rüzgâr gibi bizi en yakın ve güvenli limana ulaştırır. Kendimize bir yol çizmeliyiz ve o yolda yılmadan ilerlemeyi bilmeliyiz. O yolda ilerlemek istiyorsak tabii bunun için emek vermeli, zorluklarla da mücadele edebilmeliyiz.

Kimisi iyi bir meslek sahibi olmak için kimi saygınlık kazanmak için kimi de düzgün ve rahat bir hayat sürmek için hedefler koyar kendine. Aslında herkes farkında olsun olmasın bu ve benzer hedefler, hayaller içinde yürür hayatta. Ancak günlük telaşlar, bize hedeflerimizi unutturan faydasız işler zamanla hayatımızı anlamsızlaştırır ve bizi geleceği için bir amacı olmayan insan yığınlarına dönüştürür. Çok sevdiğim bir söz var: 'Bir amaca bağlanmayan ruh yolunu kaybeder.' Yolumuzu kaybetmemek için yaşamı değerli ve güzel hale getirmek için birçok sebebimiz var. Amaçsızlık karanlıktır. Karanlık yolda kendine ışık yakmak senin elinde.

Hanife KAPLAN
DOSTLUK

Hep güzel başlar dostluklar ,
Sevgi dolu olanlar.
Dostun kimdir desen bana,
Zor günümde yanımda olandır, derim sana.

Zamanla kimse kalmaz yanında,
O zaman anlarsın kim dostun hala.
Zaten umduğun gibi olsa ,
Karşı gelmez sana tüm dünya bir olsa .

Sen bırakma dostunu ama
Ne olursa olsun destek ol ona.
Beraber olursan onunla ,
Uzun olur dostluğun sonra.

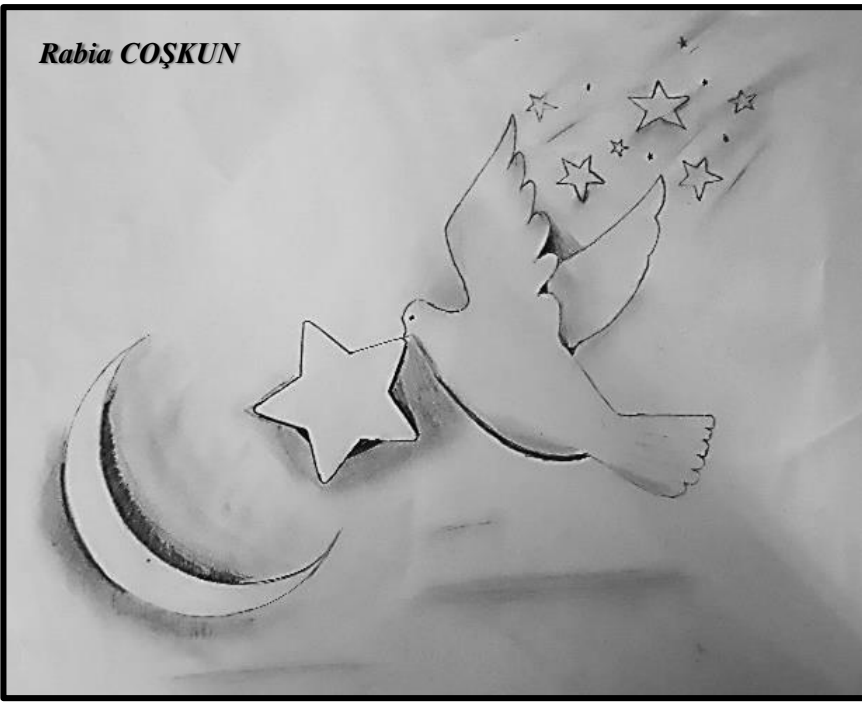
Abdullah Nuri GÜMÜŞ
AH NE GÜZEL

Duman tüter bacadan,
O ev kokar sobadan,
Can kurtulur soğuktan,
Ah ne güzel ne güzel...

Baba doldurur kovayı,
Anne boşaltır sobayı,
Çocuk alır ısıyı,
Ah ne güzel ne güzel...

Yanar soba usuldan,
İnsan kaçır soğuktan.
O ev kokar sobadan,
Ah ne güzel ne güzel...

Rabia COŞKUN

**Rabia KİRAZ
MEKTUP**

Canım Annem,

Sana bu mektubu okulda yazıyorum. Aylardan ekim. Okullar açılalı bir ay oldu. Ben her sene olduğu gibi büyük bir hevesle okuluma başladım. Yaz tatilinde arkadaşlarımla vakit geçirdim, kitap okudum, dinlendim; fakat bir süre sonra okulu da özledim. Uzun bir yaz tatilinden sonra okula dönmek heyecan vericiydi.

Bugünlerde hava yavaş yavaş soğumaya başladı. Sararan yapraklar, usul usul kendini hissettiren rüzgar beni zaman zaman duygulandırıyor. Mevsimler birbirini kovalıyor sanki. Daha dün küçük bir çocukken bugün lisede okuyorum.

**Edanur MIHLİ
ŞİİR ŞEHİR İSTANBUL**

Henüz sekiz dokuz yaşlarında köyünden pek de uzağa hiç gitmemiş bir kız çocuğuydum. Dayımın düğünü için İstanbul'a gidecek olmamız benim için çok büyük bir olay, inanılmaz bir haber ve anlatılmaz bir heyecandı. Neler yaşayacağımı, neyle karşılaşacağımı bilemiyordum; içim içime sığıyordu.

Bana çok uzun gelen yolculuğun ardından nihayet İstanbul'daydık ve dayımların evine ulaşmıştık. Birlikte yemek yedik ve hasret giderdik. Biraz dinlendikten sonra dayım bizi gezmeye çıkardı. Eve çok yakın olan sahile indik. Hayatımda ilk kez denizi görmüştüm. Bu kadar kalabalık sürekli bir yerlere koşturan insanların arasından izlediğim huzur veren deniz manzarası, beni çok etkilemişti.

Denizin üzerinde oradan oraya süzülen vapurlar benim çok ilgimi çekmişti. Çocuk aklımla suyun üstünde böyle kaygısız ve kendinden emin nasıl duruyorlar diye düşünüp durmuştum. Tam bunları düşünürken dayım:

-Hadi, vapura da binelim, dedi.

Çok heyecanlanmış biraz da korkmuştum bu teklif karşısında; ama denize daha da yakın olmak hatta onun üzerinde martılara selam vermek, çok da güzel olurdu. Sonunda vapura bindik. Başta bu fikirden korksam da yanlarında güvende hissettiğim ailemle denizin üzerinde olmak, çok da güzel gelmişti sonradan. Suyun içindeki balıklar, uçan martılar çok güzel görünüyordu. Ara sıra sarsılan vapur, içimde pır pır eden korkuyu tekrar tekrar canlandırsa da ailemle böyle bir gezinti beni çok mutlu etmişti.

İstanbul, şarkıların şiirlerin güzel şehri; benim çocukluğumun tatlı hatırası olarak kaldı.

Zamanın bu kadar hızlı geçmesine anlam veremiyorum. Ben bu kadar çabuk mu büyüyorum anne? Bazen oturup düşünüyorum. Çocukluğumu, seninle oynadığımız oyunları, bana sevgiyle bakışın ve şefkatle sarılman geliyor aklıma. Sonra okula başladığım ilk gün, elimden sıkıca tutup bana sarılıp öpüşün bugün bile aklımda. Ben en çok sana güvenirdim anne. Başım sıkıştığında hep sana koşup göğsüne yaslanırdım. Bilirdim ki beni bıkmadan usanmadan dinleyecek bana daima yüreğini açacak tek kişi sendin.

Her zaman yanımda olup beni hep sararsın sanmıştım anne. Nasıl bilebilirdim ki hayatın bize kötü bir oyun oynayacağını. Sen gidince kolum kanadım kırıldı anne. Senin yokluğunda hiç büyüyemem sanmıştım ama merak etme büyüyorum anne. Ben büyüdükçe özlemim de büyüyor. Seni daha çok özleyorum. Senden ayrı düşeli yıllar oldu. Yokluğuna alışmak çok zor. Her gece rüyalarındasın annem; saçlarımı tarıyor hiç acıtmıyorsun, öpüyor, kokluyorsun... Sana duyduğum özlemi kimse bilemez. Sen benim tek gerçeğimsin hep de öyle kalacaksın. On senedir senin özleminle yaşıyorum. Bir tek fotoğrafın var elimde. Hayattaki gerçekleri seninle yaşamak isterdim. Sen şimdi çok uzaktasın. Ama ben seni hep yanımda hissediyorum. Sen hep benim "Annem"sin.

Senin gittiğin yer eminim ki çok güzeldir; çünkü sen, bulunduğun her yeri güzelleştirirdin. Biliyor musun? Benim diğer annem de bana çok iyi bakıyor. Beni çok seviyor. Onun sayesinde liseyi okuyorum, hayata tutunmayı biliyorum. Senin gözün hiç arkada kalmasın. Bunu hep söylüyorum. Seni gerçekten de çok seviyorum.

Bir gün bir yerlerde buluşmak dileğiyle. Seni çok seven kızım.

**Hatice Zeynep YÜCEDAĞ
SARI YAPRAKLAR**

Bir sonbahar mevsimiydi. Neden sonbahara hüznün mevsimi demişler? Bu sonbaharda anlayacaktım. Ayrılığı, hüznü, acıyı sonuna kadar yaşayacaktım.

Kasım ayının ortalarıydı. Bir pazartesi günüydü. O gün, matematik yazılıımız vardı. En sevdiğim arkadaşım dışında herkes sınıftaydı. Niye gelmemişti acaba? Artık havalar soğuyordu, hasta mı olmuştu? Hafta sonu da hiç görüşmemiştik. İçimi birden bir sıkıntı kapladı sanki kötü bir şey olmuştu ve ben bunu hissediyordum. Annem iki sene önce bir yakınımızı kaybettiğimizde böyle hissettiğini söylemişti. "İçim çok sıkılıyor, kötü bir şey mi olacak?" demişti. Sonra o kara haber gelmişti. "Yoksa..." dedim ben de ama cümlemi devam ettiremedim.

O gün bir şekilde bitti ve eve döndüm. Annemden izin alıp arkadaşımın evine gittim. Kapılarında bir sürü araba ve insan vardı. Eve doğru ilerliyordum ama birkaç adımlık yer bana kilometrelerce uzak gibi geldi. Varmak istemiyordum o eve ama gerçekler çok acıydı onları er geç öğrenecektim.

Arkadaşım, trafik kazasında yaşamını yitirmişti. İlk defa "Ölüm" gerçeği ile bu kadar yüz yüze gelmişim. On iki yaşındaydım, her gün beraber oynayıp beraber hayaller kurduğum canım arkadaşım ölmüştü. Bunun acısı her şeyden zor gelmişti.

İnsan, yanındakilerin değerini onları kaybedince daha iyi anlıyormuş. Onu üzdüğüm, kırdığım anlar geldi aklıma. Bunu, bu küçük yaşta öğrenmek zordu ama benim için acı bir hayat tecrübesi olmuştu. Sevdiklerimizin değerini onları kaybetmeden bilmeliydik. Canım arkadaşım, seneler geçmiş olsa da seni hala çok özleyorum. Tek tesellim senin şimdi cennette olman ve bir gün orda buluşma ihtimalimiz.

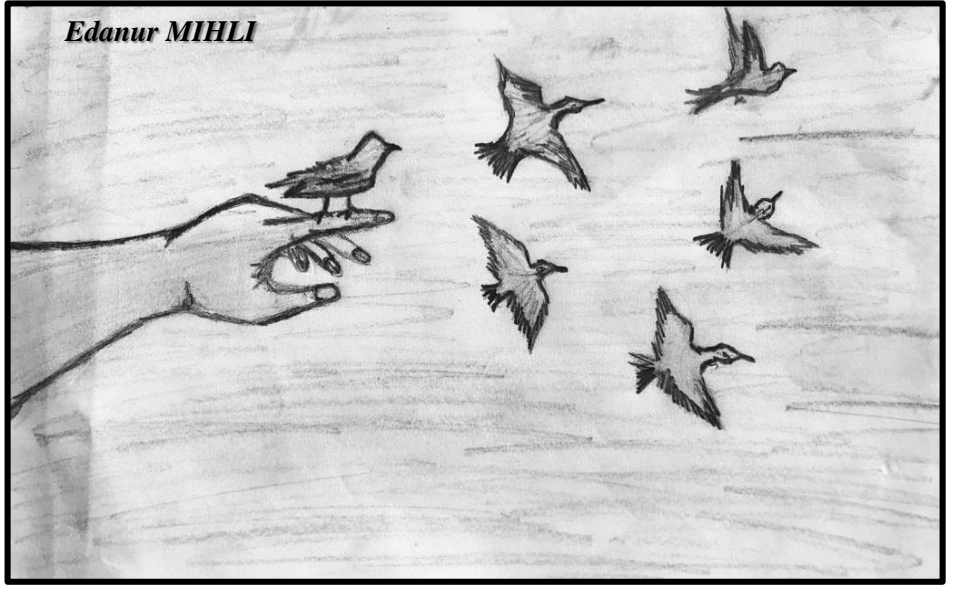
Sene 3050. Artık Dünya'da kullanılacak kaynak, yer ve hava kalmamıştı. İnsanoğlu başka bir gezegen arayışına girmişti. Yıl 3077. Sonunda yaşanabilir bir gezegen ve ona gidebilecek bir araç geliştirildi. 2020 yılları arası yapılan plan gerçekleşecekti. O yıllarda Mars'a koloni kurmak ve orada bir yaşam başlatmak popüler konulardan ve yapılan testlere, deneylere büyük ilgi vardı. Şimdi ise Mars yerine Kerbal isimli, Dünya'ya çok benzeyen bu gezegene gittik. Zaten yeryüzünde çok az insan kalmıştı. Kaynak yetersizliği yüzünden artık para bile işe yaramıyordu. Kalan bütün insanlar bir uzay gemisine sığdı, bu gemi oldukça büyüktü.

Gemiye binip hareket ettik. O kadar hızlı gitmiştik ki bunca yıl beklediğimize değmişti. Işık yılına yaklaşık 3 gün gibi kısa bir sürede kat etmiştik. Gemi içinde geçirdiğim üç günden sonra eski yaşamımın tamamen değişeceğini anlamıştım. Geminin içi bilim kurgu filmini andırıyordu. Üçüncü günün sonunda güneşi arkasına almış bir gezegen görünmüştü. Gemi gezegenin yörüngesine yavaşça yaklaşıırken bir daha böyle bir manzarayı göremeyeceğimi düşündüğümden uzun süre bakmıştım. Bir süre sonra iniş yaptık. İnerken dikkatimi çeken yerleşkeler olmuştu. Buraya ilk gelen biz değildik demek ki. Bizden önce birileri gelmiş burada bir şehir kurmuştu. Herkes gemiden iniyordu, her milletten insan vardı. İnsanların, maskesiz bir şekilde nefes alabildikleri için sevindikleri ve gözlerinin parladığı dikkatimi çekmişti. İnsanlık adeta bir kez daha umutla dolmuştu. "Burada yaşayabiliriz, sonunda kurtulduk!" dercesine bakıyorlardı etrafa ama ben öyle düşünmüyordum. Dünya'mızı kaybetmiştik. Bunun tekrarlanmayacağını Kerbal'ın sonunun da Dünya gibi olmayacağını garantisi var mıydı?

Ben bunları düşünürken herkesin kaydı yapıyor, kimlikler alınıp kağıtlar veriliyordu. Ben de sıraya girdim. Bu olağanüstü durumda ev ve yardım almıştım. Elimdeki bilgilere bakarak evimin yolunu tutarken etrafa bakıyor, alışmaya ve çevreyi tanımaya çalışıyordum. Neonlarla dolu sokaklarda yürürken insanların her zaman burada yaşayormuş gibi rahat davrandıklarını gördüm. Ticaret işliyor, sohbet koyu, şakalar yapıyor. Şaşırmıştım insanların bu kadar kolay uyum sağlamasına. Tabi ben de bir süre sonra onlarla aynı olmuştum. Bu arada ben derken kendimi tanıyayım: Ben, dünyada kaynak sıkıntısı yeni başladığı vakitlerde doğmuş bir yetimim. Adım Rick.

Buraya kadar size arkadaşlarımdan hiç bahsetmedim. Benimle birlikte dört arkadaşım daha vardı: Jack, Suzi, Joe ve George. Hepsi yetimhanede tanıştığım kişilerdi. Eve geldikten yaklaşık bir saat kadar sonra Suzi aradı ve beni, bilmediğim bir yere çağırıp hep birlikte buluşmamız gerektiğini söyledi. Bence de gerekliydi buluşmamız. Gemide birbirimizi göremediğimiz için endişelenmiştik.

Edanur MIHLI

Güneş batarken yola çıktım. Bu gezegende günler 16 saat sürüyor ve çok çabuk geçiyordu. Buluşacağımız yere giderken giderken hava kararmıştı bile. Buluştuk, herkesin iyi olduğunu ve evine yerleştiğini öğrendim, biraz daha rahatladım. Artık burada yaşıyorduk. Geçmişteki korkularım azalmıştı. Yanlış hatırlamıyorsam iki veya üç yıl böyle yaşadık. Kendimize ait bir aracımız vardı artık. Araba yerine daha sağlıklı olan ve daha az yer kaplayan kapsül tarzı araçlar kullanıyorduk. Benim endişelerim yüzünden, arkadaşlarımla birlikte uzaya çıkabileceğimiz bir gemi aldık. Bu gemiyi alırken satıcı bize, uzaya çıkabilen bir gemi alanın nadir olduğunu söylemişti.

Aradan biraz zaman geçti. Burada sadece bizim olmadığımızı anladık. Bulduğumuz gezegendeki bir kaynak karşılığında bazı ırklarla barış imzaladık. Artık gezegenimize farklı ırktan gemiler iniyor ve canavarımsı zeki ırklar sokaklarımızda geziyordu. Pek öyle görünmeseler de oldukça zekilerdi. Hele bir de "Nautolanlara" rastlarsanız...

Bunlar olurken aynı zamanda, maalesef, uzay savaşları da oluyordu. Bir gün arkadaşlarımla otururken biz de böyle bir durumla karşılaştık. İki ırk anlaşmazlığa düşmüş ve sistemler arası bir savaş başlamıştı. Etkileri bizim gezegenimize kadar gelmişti. Bir kaza kurşununa denk gelmiştik. Bu normal bir mermi olsa meteor etkisi yapardı ama bu biyolojik bir mermiydi. İlk önce güçlü bir rüzgar hissedildi, ardından kara alevler yükseldi. Hepimiz şok olmuştuk. George, soğukkanlı birisidir; bizi hemen kendimize getirdi ve durumu kontrol altına aldı. Hemen toz içindeki gemiye koştuk. Elimize geçen her şeyi toparlayıp gemiye atladık ve sistemi kaçış rotasına ayarladık. Biz yavaşça uzaklaşırken bizim gibi düşünen bazı insanları gördük. Onlar da gemilerine atlamış kaçıyorlardı ama diğerleri kara alevler içinde olduklarından gözüküyorlardı. Diğer ırktan olanlar hali hazırda olan gemilerine atlamışlardı bile. Biz yörüngeye girince Kerbal'ın arkasındaki savaşın, yeryüzündeki kara alevlerin ve Güneş'in muazzam manzarası eşliğinde kaçış rotasında doğru yol aldık. Camdan bakan arkadaşlarımla yüzüne bakınca bir şeyi anımsadım. Evet, ben haklı çıkmıştım. Bir kez daha gezegenimiz yok olmuştu.

Hep böyle mi olacaktı, yeniden yaşayacak bir yer arayışı içine mi girecektik? Ben bunları düşünürken kaçış rotasına doğru ilerledik. Bir süre gözlerimizi camdan alamadık. Kendimize geldiğimizde bir karar aldık: Bundan sonra sabit bir gezegende kalmayacak, bizim gibi düşünen insanları bulup gemimiz ile yol alacaktık.

Bilinmeyene doğru yolculuğumuz başlamıştı. Bu karardan sonra yaşantımız ve hikayemiz benim düşündüğümden çok daha farklı olacaktı.

UMUT SORGU

İtibaren başlayan, sorgulayan bir hayat benimkisi.

Yaşım daha beş.

Neden onlar gibi oyuncaklarım yok? Babam neden eve gelirken bana bir şey almıyor? Neden benimle yeterince ilgilenen birileri yok? Neden elimden tutup beni parka çıkararak yok?

On yaşlarındayım.

Vakitler geçiyor. Simit satıyor.

Bir x kişi ağzından,

Küçük yaşlardan rum ama neden? Niye satıyorum? Nedir bu para sevgisi? Neden bu kadar erken tanışıyorum parayla?

Neden bu küçücük yürek bunca yükü taşıyor? Okula gidiyorum, henüz ilkokul. Neden ben arkadaşlarım gibi gezip eğlenemiyorum? Neden küfür denilen illet ağızlarından düşmüyor? Neden beni çok seven arkadaşım yok?

Sonra çalışıp para kazanmayı iyice öğreniyorum on beş yaşına kadar. Neden okuldan ayrılıyorum? Ne bu para sevdası gençliğimin baharında, diye sorguluyorum. Ama sonuç hep aynı. Ezil, çalış, güçlen ve her şeyin değerini anla. Neden bu hayatla sınıyanıyorum? Yaşlıtlarım üniversite sıralarında ben hala lisedeyim. Neden hala mutlu değilim? Basit isyanlar ediyorum kendimce ama sonra düşünüp halime şükrediyorum.

İnsan, hayatın zorluklarını küçük yaşta tadınca erkenden olgunlaşım yere sağlam basıyor. Ben doğru yolu sorgulayarak buldum. Hayatta her olumsuzluğun insanı daha da güçlendirdiğini fark ettim. Şimdi ayaklarım yere sağlam basıyor. Hayatı sorguladım ve doğru yola ulaştım.

Emin Emre ÇAKIR
KIZ İLE EJDERHA

Evvel zaman içinde kalbur saman içinde.
Develer tellal iken, pireler berber iken... Ben bağda
üzüm bekler, dereye odun yükler iken, bir varmış
bir yokmuş... Masalın yalanı mı olurmuş. O yalan
bu yalan, fili tuttu bir yılan... Bu da mı yalan?
Derken; sabahleyin erken, keçiler koyunları traş
ederken, tahtakurusu saz çalar, fare cirit atar iken,
çıkılmış bir delikanlı bir laf etmiş, bakalım neler
 demiş?

Uzak çok uzak ülkelerin birinde sarayın yakınlarında küçük bir kasaba
varmış. Bu şirin kasabada yaşayan güzel bir kız varmış. Bu kız iyi huylu ve çok
şirin, herkesin sevdiği bir kızmış. Kar, kış vakti demez balık tutar ormanda
gezinirmiş. Yine bir gün dereye balık tutmuş, ormanda mantar toplarken
yorulmuş ve ısınmak için ateş yakmak istemiş. Bu ormanda hayvan dostları da
varmış kızın: Bir maymun, baykuş ve sincap. Birlikte ateş yakıp şarkılar
söylemişler, eğlenmişler, gülmüşler...

Kara kış el ayak çekmiş, karlar erimiş, ormanın renkleri pembesiyle yeşiliyle
gülümsemiş bizim kıza. Karşısında renkleriyle çok güzel ormanı görünce kız:

-Gideyim bir keşif yapayım, ormanın kışın gezip göremediğim güzellikleriyle
tanışayım, demiş.

Az gitmiş, uz gitmiş, çayır çimen düz gitmiş. Bir de dönmüş bakmış ki hiç
bilmediği yerlere gelmiş. O da ne! Karşısında kıpkırmızı boyu göğe uzanan bir
ejderha görmüş. İlk başta biraz korksa da sonradan onu da pek sevmiş, kendi
kendine:

Acıkmış olmalı, şu dereye tuttuğum balıkları buna vereyim, hem tanışmış
olumum belki dost oluruz, demiş.

Ejderha kızın korkusuzca kendisine doğru geldiğini görünce çok şaşırılmış, ilk
defa kendisinden korkmayan hatta onunla yemeğini paylaşmak istediğini
söyleyen bu kıza çok sevmiş. Sevinçle bir soluk alıp vermiş, küçük bir ateş
yakmış. Balıkları pişirmişler, hem sohbet etmiş, hem eğlenmişler. Kızın
ormandan arkadaşları maymun, baykuş ve sincap şaşkınlıkla uzaktan onları
izlemişler.

Ejderhayla vedalaşıp evine dönerken kız, ormandaki dostları çıkmış karşısına:
Ah sevgili dostum sen ne yapıyorsun öyle, o kızıl ejderhayla arkadaş olunur
mu? Sana bir zarar verseydi biz de kurtaramazdık seni, demişler.

Sevimli kız gülümsemiş:

Sevgi ile yaklaşsam bir ejderha bile arkadaş olur bana, demiş.

Evet dostlar böyledir, seven insan kazanır, düşmanlık başa bela, ne varsa
dostlukta.

Masal masal maniki, kuyruğu var on iki, kuyruğunda beni var, kulağında çanı
var. Masal masal matadar; dil okur, damak tadar...

Mehmet FATİH BAŞ
LALELER AÇAR HAYATIMIZDA

Dua ederim sana her dakika,
O kadar mutlu ol ki hayatında,
Gözlerinden yaş akmasın bir daha.
Unut bütün kederlerini hayatında,
Mutlu ol sen her anında.

Geldin dünyaya bu gece,
Ümit oldun her birimize,
Neşen ile sevinç kattın yüreğimize.
Üzüldüğünde ise hüznü seninle,
Ne de olsa birlikteyiz kalplerde.

Kin tutmak boşuna,
Unutulur her şey zamanla.
Tebessüm edersen bir defa,
Laleler açar hayatımızda,
Umudumuz olursun her defasında.

Oluruna bırak her şeyi,
Lütfen kabul et bu hediyeyi.
Sevgiyi, neşeyi, güzelliği,
Umut edelim gelecek günleri
Nice mutlu seneleri.

HAYAL
KARABÜK'E YOLCULUK

Karabük, Batı Karadeniz bölgesinde bulunan, 248.014 nüfuslu; Kastamonu,
Çankırı ve Zonguldak illeriyle komşu olan ufak bir ilimizdir. Karabük'ün bir
ilçesi olan Yenice'nin ormanlarının eşi benzeri yoktur. Yenice ormanları çok
sayıda ağaç türünü barındırır. Bu bölgede tilki, keklik, karatavuk gibi türlere
rastlanmaktadır. Ayrıca karaca ve yaban kedisiyle de sıkça karşılaşabilirsiniz.

Karabük'ün çok güzel bir ilçesi olan, birçok tarihi yer ve esere ev sahipliği
yapan Safranbolu'dan bahsedelim biraz. Safranbolu; tarihi Türk evleriyle ünlü,
müze kent görünümünde bir ilçemizdir. Konak görünümündeki ahşap evler
muhteşem mimarisi ile dikkat çeker. İlçede bu evler dışında: Safranbolu Kent
Tarihi Müzesi, Kaymakamlar Gezi Evi, Cinci Hanı ve Hamamı gibi tarihi
yapılara da rastlanır. Bu şirin ilçenin bir çok turistik yeri de vardır. Bunun
yanında, Tokatlı Kanyonu, İncekaya Su Kemeru gibi doğal güzellikleriyle de
ziyaretçilerini büyüler.

Zengin kültürü ve doğal güzellikleriyle ziyaretçilerini ve orada yaşayanları
etkileyen Safranbolu, gezmeye değer bir ilçemizdir. Safranbolu'da bulunan
Bulak Mağarası da gezilip görülmesi gereken yerlerden biridir. Gayüzü
Dağı'nın metrelerce altında oluşan mağara birkaç yıl önce ziyarete açılmıştır.
Mağaranın ilk 200 metresini rahat bir şekilde gezebilirsiniz. 400 metreye
ulaştığımızda geçişler biraz daralır fakat geçilebilecek seviyededir. İsterseniz
gruplar halinde 6 km' ye kadar ilerleyebilirsiniz. Bu gezi sırasında yarasalar da
size eşlik edecektir. Fakat asla korkmanıza gerek yok. Çünkü rahatsız
etmediğiniz sürece yarasalar asla uyanmazlar. 6. km'ye vardığımızda ise sizi
doğal güzellikler ve bir şelale karşılar. Ayrıca Bulak Mağarası astım hastaları
için de şifadır.

Bir macera yaşama ve doğal güzelliklerin içinde kaybolma hayaliniz varsa
Karabük, Safranbolu ve Yenice bu hayalinizi gerçekleştirmek için kaçırılmaz bir
fırsattır.

İMTİYAZ SAHİBİ

İdris KARAKUŞ

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Zehra AYAYDIN

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Şengül GÜRCAN

GÖRSEL DANIŞMAN

M. Cihan CİDETLİ

YAYIN KURULU

Büşra İNÖZÜ

Sevgi MADEN

OKUL ADRES TELEFON

ÇUBUK MESLEKİ VE TEKNİK ANADOLU LİSESİ

Barbaros Mah. Esen Sk. No13 Çubuk / ANKARA

03128371505